

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βόλιτον ἢ βόλιτος, παρ' ὃ παρ' Ἑσυχ. καὶ βόλυνθον, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ζά κατὰ τὰ συνών. βουνιά, κοπριά.

1) Ἡ κόπρος τῶν βοῶν ἐν φυσικῇ καταστάσει ἢ ξηρὰ χρησιμοποιοιμένη ὡς καύσιμος ὕλη πολλαχ. : Μπήκαν τὰ βόδια 'ς τ'ν αὐλή καὶ τῇ γόμ'σαν βουλ'τέες Ἡπ. Εἶναι σὰν βουλ'τιά (ἐπὶ γυναικὸς δυσειδοῦς) αὐτόθ. || Φρ. Κάνει τῇ βολιθιά του (τὴν φυσικὴν ἀνάγκην) Κορινθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βορβιθιά. β) Μείγμα ἢ πυκνὴ διάλυσις κόπρου μεθ' ὕδατος χρήσιμος εἰς ἐπάλειψιν ἢ χρῆσιν πραγμάτων πολλαχ. 2) Μετων. γυνὴ ἄχαρις, δυσειδὴς Εὐβ. (Κουρ.)

βουλιθιάζω (Ἐφημ. Φιλομαθ. 7,987)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλιθιά.

Βάλλω τι ἐντὸς βοείας κόπρου : Βουλιθιάζω τὸ παννὶ (διὰ τὰ μαλακώσῃ καὶ τὰ λευκανθῇ).

βουλιθίζω Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) βουλιθίζον Εὐβ. Αἰώναρ.) βουλ-λιθ-θίζου Εὐβ. (Ἀνδρων. Κουρ.) βουλ'θίζου Εὐβ. (Στρέπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλιθιά.

1) Ἐπαλείφω τι διὰ διαλύματος βοείας κόπρου ἐνθ' ἄν. : Βουλιθίζω τ' ἁλῶνι Φεν. Συνών. βουλιθιώνω.

2) Ἐπαλείφω διὰ πηλοῦ Πελοπν. (Κορινθ.) : Βουλιθίζω μὲ χοῦμα.

βουλιθίσμα τό, Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιθίζω.

1) Ἐπάλειψις διὰ βοείας κόπρου. 2) Ἐπάλειψις διὰ πηλοῦ.

βουλιθιώνω ἀμάρτ. βουλ'θιώνω Εὐβ. (Ἀλιβέρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλιθιά.

Βουλιθίζω 1, ὁ ἰδ.

βούλιθο τό, βούλιτο Πελοπν. (Αἰγ.) βούλ'τό Παξ. βούλ'τον Ἡπ. Μακεδ. βούλιθο πολλαχ. βούλ'θο Σκύρ. βούλ'θου Στερελλ. (Δεσφ. Λοκρ.) βούλιθος ὁ, Τήν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βόλιτον ἢ βόλιτος καὶ παρ' Ἑσυχ. βόλυνθον.

Βουλιθιά 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Ἡ γιγάδα μῶκανι ἕνα βούλ'τον μπρονστά 'ς τὴν πόρτα.

βουλιθοκοπριά ἢ, ἀμάρτ. βουλιθοκοπριά Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βούλιθο καὶ κοπριά.

Ἡ ξηρανθεῖσα κόπρος βοός.

βουλιμία ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βουλιμία.

Πεῖνα ὑπερβολικὴ.

βουλζό τό, Ἡπ. β'ζό Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλζῶ, δι' ὃ ἰδ. βουλζάζω.

1) Βροχὴ ραγδαία (δηλ. ὑπὸ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ καταποντισθῇ) ἐνθ' ἄν. 2) Πράγμα διάβροχον Ἡπ. (Ζαγόρ.) : Βρῆκα τὰ σκ'τιά βουλζό. || Φρ. Γί'κα β'ζό (ἐβράχην μέχρι ἐνδοτάτων, συνών. φρ. ἔγινα μουσκίδι).

βουλίστρα ἢ, Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Σῦρ. β'λίστρα Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλίζω, δι' ὃ ἰδ. βουλῶ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - τρα.

1) Λάκκος πλήρης ὕδατος, εἰς τὸν ὁποῖον βυθίζουσι τὸ λινάρι πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν ἰνῶν Κέρκ. 2) Τόπος

παθῶν καθίζησιν ἐκ βροχῆς ἢ ἄλλης αἰτίας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλούστρα τοπων. Θράκ.

3) Βουλζάχτρα 4, ὁ ἰδ., Νάξ. (Βόθρ.) Σῦρ. Τήν.

βούλιστρο τό, ἀμάρτ. βούλ-λιστρον Κύπρ. βόλ-λιστρον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλίζω, δι' ὃ ἰδ. βουλῶ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - τρο.

Τόπος βορβορώδης, εἰς τὸν ὁποῖον βυθίζεται τις : Τδεῖ χαμαὶ ἔδει βούλ-λιστρον τῶαὶ βουλ-λῇ τὸ κτηνὸν ἴδαμε τὴν τῶαίλζαν (κτηνὸν = ὑποζύγιον).

βουλιτρά ἢ, ἀμάρτ. βουλ'τρά Ἡπ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βόλιτον ἢ βόλιτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ζά.

Ἡ ἐφάπαξ ἐκκρινόμενη ποσότης κόπρου βοός καὶ ἄλλων ζώων.

βουλίτης ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ιτης.

Φυτόν τι τοῦ γένους τῶν βούρλων ἔχον ἐπὶ τῶν φύλων ἐξόγκωμα, τὸ ὁποῖον κατέρχεται μέχρι τοῦ ἐδάφους (οἶονεὶ κρημνίζεται εἰς τὴν γῆν), ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι βροχερὸς καὶ ψυχρὸς, ἀνυψώνεται δέ, ὅταν εἶναι καλὸς ὁ καιρὸς.

βούλλα (1) ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) βούλ-λα Κύπρ. Ρόδ. κ. ἄ. βούλ-λ'α Ρόδ. βούλα Τσακων. βόλλα Βιθυν. βούλ-λος ὁ, Κύπρ. βούλ-λες Σκύρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βούλλα, ὃ ἐκ τοῦ Λατίν. *bullā*. Περί ἐνίων φράσεων μετὰ τῆς λέξεως ἰδ. Ἀνθ'Παπαδοπ. Φρασεολογ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. 4 (1948) 99 - 100.

1) Σταγὼν (πρ. πρώτην σημασίαν τοῦ Λατίν. *bullā* = φυσαλὶς, πομφόλυξ) Θήρ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. : Μνὴ βούλλα νερό Θήρ. Μνὰ βούλ-λ'α λ'αί Ρόδ. Ἡπ. μνὰν βούλ-λαν κρασί Σým. Τὸ σταμνὶν 'ἐν ἔδει βούλ-λαν νερόν Κύπρ. || Ἄσμ.

Πέντε μαδαίρκα μοντ-τωτὰ τραβέρσα 'κονισμένα μέδ 'ς τὸ βλαντζίν μου νὰ μπηκτοῦν, 'ἐν στάσ-σουν βούλ-λαν γαῖμα

Κύπρ.

Τρεῖς βούλ-λες γαῖμαν ἔπ-πρεσεν, τρεῖς ποταμοὶ ἐλαλήσαν Ρόδ. Συνών. σταγὼνα, στάλα, σταλαματεῖά, σταλγά, στάξι. β) Ἐλαχίστη ποσότης Κύπρ. : Ὁ λάκκος 'ἐν ἔδει βούλ-λαν νερόν. 2) Κηλὶς γινόμενη ἀπὸ ὑγρόν τι σύνηθ. : Τὸ φουστάνι ἔχει πολλὰς βούλλες καὶ χρειάζεται καθάρισμα. Συνών. λεκέες. β) Στίγμα φυσικὸν τοῦ δέρματος ἀνθρώπων καὶ ζώων ἢ τοῦ φλοιοῦ καρπῶν κοιν. : Ἀσπρο ἄλογο μὲ μαῦρες βούλλες. Ἐχει 'ς τὸ λαιμὸ τῆς μνὰ μαύρη βούλλα. Λεμόνι μὲ βούλλες, μῆλο μὲ βούλλες κττ. κοιν. || Φρ. Παρὰ βούλλα (μικροῦ δεῖν, παρ' ὀλίγον, τῆς λ. λαμβανομένης ὡς μέτρον ἐλαχίστης ἀποστάσεως, οἶον : παρὰ βούλλα τὸν ἐπῆρε ἡ σφαῖρα) Πελοπν. (Μεσο.) Συνών. φρ. παρὰ τρίχα. γ) Ἰχνος ἢ οὐλὴ ἰαθείσης πληγῆς ἢ ἐξανθήματος σύνηθ. : Τὸ πρόσωπό του εἶναι ὅλο βούλλες ἀπὸ βλογιά. δ) Σκληρὸν σάρκωμα τῆς χειρός, εἶδος ἀκροχορδόνος Κύπρ. Σκύρ. ε) Σημεῖον διακριτικὸν σύνηθ. : Βάλε βούλλα νὰ μὴν τὸ ξεχάσης. Νὰ τοῦ βάλουμε 'ς τὸ μέτωπο βούλλα γὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε (χαριτολογία).

ς) Σημεῖον διὰ κοπῆς τῶν ὠτων αἰγοπροβάτων πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Μαζαίικ.) Σίφν. κ.ἄ. ἢ σημεῖον γινόμενον διὰ πυρακτωμένου σιδήρου εἰς τὴν κεφαλὴν εἴτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος

